

Царьтъ на минералитъ

ова било презъ 1867 год. Върѣдъ тѣжната, пустинна равнина Кару, въ южна Африка, тукъ-тамъ, край рѣкичкитѣ, далечъ единъ отъ други, се тулѣли малкитѣ чифлици на холандскитѣ преселници. Рѣдко, много рѣдко пѣтникъ се отбивалъ тамъ — нѣкой ловецъ на страуси, или търговецъ, впрегналъ волската си кола, разнасялъ разни стоки, отъ каквито се нуждаели чифликчиитѣ.

Въ единъ горещъ лѣтенъ день, следъ пладне, тритѣ деца на единъ чифликчия току-що се завърнали отъ брѣга на рѣката, дето се къпали и си събрали обли камъчета за игра. Още на рѣката тѣ се поскарали. Не могли да се съгласятъ, чие да бѣде лѣскавото онова камъче, което едното отъ децата здраво стискало въ ржката си.

— Азъ го видѣхъ прѣвъ.

— Какво отъ това? Азъ го взехъ.

Спорътъ трѣбвало да се реши отъ бащата. Когато отишли при него, той забелязалъ силния блѣсъкъ на камъчето и се сътиль, че това не е простъ камъкъ. За да помири децата, той имъ казалъ:

— Камъчето принадлежи и на двама ви. Всѣки ще го владѣе по единъ день. Играйте си съ него, но го пазете добре.